

Sygn. akt: I C 2081/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2016 r. w Grudziądzu na rozprawie
sprawy z powództwa Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w B.
przeciwko Gminie-miasto G.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do żądania zapłaty kwoty 1.179,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot i dat:
 - a. od kwoty 554,67 zł od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,
 - b. od kwoty 624,36 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.677,09 zł (osiem tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem złotych 09/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot i dat:
 - a. od kwoty 689,13 zł od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty,
 - b. od kwoty 1.500,06 zł od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
 - c. od kwoty 1.593,76 zł od dnia 13 września 2014 roku do dnia zapłaty,
 - d. od kwoty 2.104,30 zł od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
 - e. od kwoty 2.789,84 zł od dnia 24 października 2015 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1723,07 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia trzy złote 07/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2081/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lutego 2016 r.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. (obecnie Agencja Mienia Wojskowego w W. - k. 169 akt; dalej: A.) wniosła o zasądzenie od Gminy - miasto G. (dalej także: Gmina) kwoty 11.330,22 zł tytułem odszkodowania za niewykonanie przez pozwaną wyroku eksmisyjnego tut. Sądu w sprawie o sygnaturze akt I C 78/10 z dnia 2 września 2010 r. w zakresie zapewnienia lokalu socjalnego byłym lokatorom mieszkania pozostającego w zasobach powódki. Żądana kwota stanowiła zadłużenie byłych lokatorów mieszkania za okres od lipca 2013 r. do grudnia 2014 r. włącznie z tytułu należnego odszkodowania za korzystanie z lokalu oraz opłat niezależnych od właściciela lokalu.

W odpowiedzi na pozew pozwana Gmina wniosła o oddalenie powództwa w całości. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady, zarzuciła, że wysokość odszkodowania nie została prawidłowo określona (k. 172-174 akt).

Pismem z 23 listopada 2015 r. (k. 185-186v akt) powódka ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 1.179,03 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w związku ze ściągnięciem części zadłużenia przez komornika w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przeciwko byłym lokatorom. Po dokonanych ograniczeniach żądania powódka dochodziła zapłaty kwoty 10.151,19 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1073,79 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1838,94 zł od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1844,94 zł od dnia 13 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 5393,52 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy był bezsporny.

Decyzją Dyrektora Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. z dnia 15 grudnia 2009 r. zarządzono przymusowe wykwaterowanie R. B. i E. B. (1) z lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...).

Dowód: decyzja z 15 grudnia 2009 r. – k. 46-46v akt

Wyrokiem z dnia 2 września 2010 r., wydanym w sprawie I C 78/10, tutejszy Sąd orzekł eksmisję D. B. i małoletniego E. B. (2) zastępowanego przez ojca R. B. z mieszkania nr (...) przy ul. (...) w G., stanowiącego własność powódki, ustalając w wyroku, iż pozwanym przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Sąd nakazał równocześnie wstrzymanie wykonania eksmisji do czasu złożenia pozwanej przez Gminę – miasto G. oferty najmu lokalu socjalnego.

Dowód: wyrok z 2 września 2010 r. – k. 9 akt

W okresie objętym pozewem pozwana gmina nie dostarczyła D. i E. B. (2) lokalu socjalnego. W tym okresie w lokalu przy ul. (...) zamieszkiwały: 4 osoby do marca 2014 r. i 3 osoby od marca 2014 r. (okoliczności niesporne – k. 107-115 akt).

Pismem z dnia 25 października 2010 r. powódka zwróciła się do pozwanej o zawarcie z uprawnionymi do otrzymania lokalu socjalnego na podstawie powołanego wyżej wyroku umowy najmu lokalu socjalnego, przesyłając odpis wyroku eksmisyjnego. Poinformowała również, że w przypadku niemożności wykonania wyroku Sądu z uwagi na brak lokali socjalnych, wnioskować będzie o zapłatę przez gminę stosownego odszkodowania.

Dowody: pismo z 25.10.2010 r. – k. 44 akt

W związku z niedostarczeniem przez Gminę lokalu socjalnego, pismem z dnia 6 listopada 2013 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty do dnia 30 listopada 2013 r. odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego za miesiące od

lipca 2013 r. do września 2013 r. w kwocie 2.463,77 zł, załączając wydruk przedstawiający części składowe naliczonego odszkodowania, gdzie wskazano naliczenia za poszczególne miesiące po 630,16 zł.

W kolejnych miesiącach powódka ponawiała kolejne wezwania o zapłatę kwot za dalsze okresy, w których pozwana nie zaoferowała lokalu socjalnego, wskazując następujące kwoty do zapłaty i zakreślając terminy zapłaty:

- 3.859,77 zł płatne do dnia 28 lutego 2014 r. (odszkodowanie za miesiące październik 2013 r. – grudzień 2013 r.; naliczenia za poszczególne miesiące po 615,24 zł),

- 2.089,86 zł (odszkodowanie za miesiące od stycznia 2014 r. do marca 2014 r.; naliczenia miesięczne po 612,98 zł) płatne do dnia 15 czerwca 2014 r.,

- 1.844,94 zł płatne do dnia 12 września 2014 r. (odszkodowanie za miesiące od kwietnia 2014 r. do czerwca 2014 r.; naliczenia: za kwiecień 612,98 zł, a za następne miesiące po 615,98 zł),

- 2.104,30 zł płatne do dnia 15 kwietnia 2015 r. (odszkodowanie za miesiące lipiec – grudzień 2014 r.; naliczenia za poszczególne miesiące po 615,01 zł).

Dowody: wezwania skierowane do pozwanej wraz z wydrukami kwot z tytułu odszkodowania – k. 47-56 akt

Na przestrzeni kilku ostatnich lat powódka uzyskała kilka nakazów zapłaty wobec osób zamieszkałych w lokalu przy ul. (...), zobowiązujących do zapłaty odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego, wzywała też byłych lokatorów do zapłaty zaległości w opłatach i prowadziła przeciwko nim postępowania egzekucyjne, w toku których zajęto emeryturę D. B..

Dowody: wezwania kierowane do byłych lokatorów, pozwy, nakazy zapłaty, pisma komornika – k. 71-101 akt sprawy

Potrącenia dokonywane przez komornika z emerytury D. B. zostały przez powódkę zarachowane na poczet odszkodowania za okres od grudnia 2013 r. do stycznia 2014 r. w kwocie 1.179,03 zł (okoliczność bezsporna – k. 186v akt).

Osoby zajmujące lokal przy ul. (...) w okresie od lipca 2013 r. do czerwca 2014 r. miały naliczane odszkodowanie za używanie lokalu wg stawki 5,51 zł za metr kwadratowy, a od lipca 2014 r. wg stawki 5,49 zł/m². W okresie od lipca 2013 r. do grudnia 2013 r. włącznie opłaty niezależne od właściciela lokalu były naliczane następująco:

- za zimną wodę stawka 2,35 zł za metr sześcienny,

- za podgrzanie wody: 15,50 zł za m³,

- za kanalizację: 4,62 zł razy 14 m³,

- za gaz: 7,46 zł od osoby,

- za wywóz śmieci: 36 zł na osobę,

razem opłaty miesięczne wyniosły 630,16 zł.

Od stycznia 2014 r. stawka za zimną wodę wzrosła do kwoty 2,49 zł/m³, stawka za wywóz ścieków do kwoty 4,89 zł/m³, a stawka za wywóz nieczystości stałych zmniejszyła się do kwoty 28 zł, dlatego suma opłat miesięcznych wynosiła od tego miesiąca 627,90 zł.

Od marca 2014 r. odszkodowanie naliczono w kwocie 620,44 zł ze względu na wyprowadzkę jednego z lokatorów. Od maja 2014 r. stawka za wywóz śmieci wzrosła do kwoty 31 zł, dlatego wysokość odszkodowania wzrosła do kwoty

623,44 zł. Ze względu na obniżenie opłaty za używanie lokalu do kwoty 5,49 zł za metr kwadratowy od lipca 2014 r., odszkodowanie od tego miesiąca do grudnia 2014 r. naliczono w kwocie po 622,47 zł za miesiąc.

Stawka opłaty za użytkowanie 1 m² powierzchni użytkowej lokalu przy ul. (...) w G. została ustalona przez Dyrektora Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w B. w decyzjach nr (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r. i nr (...) z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie naliczania opłat za używanie lokalu. Opłaty za media za poszczególne miesiące zostały określone na podstawie obciążeń powódki notami księgowymi przez Wspólnotę mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...).

W specyfikacji dochodzonej kwoty powódka obniżyła odszkodowanie za miesiące od lipca 2013 r. do grudnia 2013 r. o kwotę 64,11 zł, tj. o opłaty niezależne od właściciela naliczone od jednego lokatora - do kwoty 566,05 zł. Od stycznia do kwietnia 2014 r. powódka naliczyła w specyfikacji opłaty po 612,98 zł miesięcznie, od maja do czerwca 2014 r. po 615,98 zł a od lipca 2014 r. po 615,01 zł. W lipcu 2013 r. uwzględniono nadpłatę za wodę w kwocie 1143,48 zł, zaś w miesiącach wrzesień 2014 r. i grudzień 2014 r. niedopłatę za wodę w następujących kwotach: 1477,64 zł i 225,82 zł.

Dowody: specyfikacja dochodzonej kwoty z rozbiem na poszczególne miesiące, wydruki przedstawiające części składowe odszkodowania, kartoteki konta lokatorów, zawiadomienia byłego najemcy o wysokości należnych opłat za poszczególne miesiące, informacje o korektach za wodę, decyzje Dyrektora Oddziału (...) w B. w sprawie naliczania opłat za użytkowanie lokalu, noty księgowe wystawiane przez Wspólnotę mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...), zawiadomienia tej Wspólnoty o wymiarze opłat, uchwały gminy-miasto G. o wysokości opłat za wywóz śmieci, ogłoszenia (...) Sp. z o.o. o wysokości opłat za wodę - k. 57-70, 101-166, 187-217 akt

Opłaty za media za poszczególne miesiące, określone w notach księgowych przez Wspólnotę mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...), zostały zapłacone przez powódkę (okoliczność niesporna).

W piśmie złożonym do Sądu 14 stycznia 2016 r. powódka wskazała, że wezwania dołączone do pozwu dotyczyły R. B., D. B. i E. B. (1) (k. 228 akt).

W ocenie Sądu zarzut pozwanej zawarty w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie był zasadny.

W wyroku z dnia 9 czerwca 2010 r., wydanym w sprawie toczącej się przeciwko Gminie - miasto G. pod sygn. akt VIII Ca 16/10, Sąd Okręgowy w Toruniu stwierdził, że właścicielowi lokalu należy się odszkodowanie od gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego co najmniej w wysokości czynszu, jaki należałby się temu właścicielowi, gdyby stosunek najmu nie wygasł. Sąd dodał, że nie wyklucza to możliwości wypłaty wyższych odszkodowań, jednak w tym wypadku musi zostać zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. wykazana zasadność żądania odszkodowania wykraczającego ponad wysokość czynszu, jaki przysługiwałby z tytułu najmu lokalu. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd II instancji zaznaczył, że co do zasady kwota, jaką ma otrzymać właściciel powinna być równa stratom, jakie ponosi on przez to, że osoba zajmuje jego lokal bez tytułu prawnego. Jak wynika bowiem z art. 18 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów odszkodowanie to ma odpowiadać wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu, a jeżeli nie pokrywa to poniesionych przez niego strat, może on żądać od lokatora odszkodowania uzupełniającego.

Sąd Rejonowy orzekający w tej sprawie podziela przedstawione stanowisko Sądu Okręgowego w Toruniu, przyjmując, że już sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego przez gminę w sytuacji zgłoszenia zapotrzebowania na ten lokal, przyznany w wyroku eksmisyjnym, rodzi jej obowiązek odszkodowawczy do pokrycia co najmniej odszkodowania należnego od osoby zajmującej lokal, jeśli odszkodowanie to nie zostało przez nią zapłacone. W przypadku Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (obecnie Agencji Mienia Wojskowego) podstawą prawną domagania się od gminy pokrycia odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego jest przepis art. 29b ust. 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych RP (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 746 ze zm.) w zw. z art. 417 § 1 k.c.

Skoro bezsporne jest w sprawie, że rodzina B., w tym D. i E. B. (3), nie zapłacili powódce w całości odszkodowania za zajmowanie lokalu w okresie objęty pozwem, to w tym zakresie zaktualizował się obowiązek jego zapłaty przez

gminę. Zgodnie z art. 29b ust. 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych RP jeżeli gmina nie wykonała wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej, Agencji przysługuje roszczenie o odszkodowanie od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. Powołany przepis ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. nie uzależnia wypłaty odszkodowania przez gminę od tego, aby w lokalu objętym wyrokiem eksmisyjnym zamieszkiwały wyłącznie osoby uprawnione do lokalu socjalnego. Przepis odsyła do art. 417 k.c., zatem do cywilnych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej za delikty. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wyrażona w tym przepisie zasada adekwatnego związku przyczynowego decyduje o tym, czy dany podmiot w konkretnych okolicznościach sprawy w ogóle odpowiada za szkodę i w jakim zakresie. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy podzielić należało pogląd, że normalnym następstwem tego, iż pozwana gmina nie zaoferowała D. i E. B. (2) lokalu socjalnego - mimo przyznania im do tego uprawnienia wyrokiem eksmisyjnym - jest to, że powódka nie może opróżnić lokalu przy ul. (...) i czerpać z niego korzyści w postaci czynszu najmu. Powódka przy tym nie może opróżnić nawet części tego lokalu, gdyż w prawie polskim nie ma tzw. eksmisji ponad przysługujący metraż - dopóki uprawnionym do lokalu socjalnego nie zostanie zaoferowany taki lokal, mają oni prawo korzystać z tego lokalu w pełnym zakresie (do tego czasu nie można ich pozbawić choćby części lokalu, np. kilku pokoi). Z zaniechania pozwanej wynika więc wprost to, że powódka nie może czerpać normalnych dochodów z lokalu w postaci czynszu najmu. Zajmowanie lokalu przez inne jeszcze osoby - nieuprawnione do lokalu socjalnego - pozostaje bez znaczenia dla przypisania pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej za zaniechanie zaoferowania lokalu socjalnego. Po otrzymaniu pisma powódki z 25 października 2010 r. pozwana wiedziała, że do czasu opróżnienia lokalu przez osoby objęte wyrokiem eksmisyjnym w sprawie I C 78/10 lub zaoferowania im lokalu socjalnego, będzie musiała ponosić odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego. Bezprawność gminy w zakresie niedostarczenia lokalu socjalnego trwa więc od listopada 2010 r., w tym również przez cały okres objęty pozmem w tej sprawie.

Sąd uznał przedstawione przez powódkę dowody dotyczące wysokości odszkodowania od rodziny B. oraz opłat niezależnych od właściciela lokalu (decyzje Dyrektora Oddziału (...) w sprawie określenia stawki opłaty za metr kwadratowy powierzchni użytkowej lokalu, noty księgowe i zawiadomienia o wymiarze opłat wystawione przez wspólnotę mieszkaniową budynku, specyfikacja dochodzonej kwoty w rozbiciu na poszczególne miesiące, wydruki przedstawiające części składowe odszkodowania, wydruk z kartoteki konta rodziny B., zawiadomienia o opłatach kierowane do byłych lokatorów) za wystarczające do wykazania wysokości szkody powódki. Z dokumentów tych wywnioskować można, jakie stawki opłat mieszkaniowych obowiązują w budynkach A. w rozbiciu na metr kwadratowy lub na osobę, w szczególności w budynku przy ul. (...) w G.. Skoro właścicielowi lokalu należy się odszkodowanie od gminy za niedostarczenie lokalu socjalnego co najmniej w wysokości czynszu, jaki należałby się temu właścicielowi, gdyby stosunek najmu nie wygasł, a stawki wskazane przez powódkę stanowią również podstawę naliczania wysokości opłat mieszkaniowych w budynkach A., to powódce należy się odszkodowanie do wysokości wskazanych w dokumentach źródłowych. Wysokość opłat mieszkaniowych obowiązujących w budynkach A. została określona na podstawie stosownych przepisów i dokumentów obciążeniowych wspólnoty mieszkaniowej budynku przy ul. (...), nie ma więc podstaw do kwestionowania wysokości tych opłat.

W ocenie Sądu pozwana w ramach odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego nie powinna pokrywać opłat za osoby zajmujące lokal przy ul. (...), które nie zostały objęte wyrokiem eksmisyjnym, a jedynie za te osoby, którym Sąd przyznał prawo do lokalu socjalnego. Lokator nie objęty wyrokiem eksmisyjnym może być wyeksmisowany z lokalu bez przeszkód. Brak oferty najmu lokalu socjalnego stanowił przeszkodę do eksmisji jedynie D. i E. B. (2). Pozwana nie może ponosić odpowiedzialności za zajmowanie lokalu przez R. i E. B. (1), skoro nie miała wpływu na to, czy mają oni pozostać w lokalu czy też go opuścić - to zależało wyłącznie od woli powódki. Brak jest związku przyczynowego między działaniem pozwanej a poniesieniem przez powódkę szkody z tego tytułu, że również i ci byli lokatorzy nie płacili należnych opłat mieszkaniowych związanych z ich przebywaniem w lokalu. Wbrew twierdzeniu powódki to, że R. B. reprezentował małoletniego E. B. (2) w sprawie eksmisyjnej nie oznacza, że Gmina powinna rekompensować odszkodowanie naliczone w związku z jego przebywaniem w spornym lokalu. Osoba ta nie została bowiem objęta wyrokiem eksmisyjnym i nie przyznano jej prawa do lokalu socjalnego. Brak jest związku przyczynowego pomiędzy przebywaniem tej osoby w lokalu a działaniem pozwanej. Wszystkie opłaty mieszkaniowe zależne od zajmowania

lokalu przez tę osobę powinny być więc pomniejszone o naliczenia (zużycie mediów) z nim związane. To samo odnosi się do E. B. (1), Dotyczy to opłat za wywóz śmieci, podgrzanie wody, za zużycie zimnej wody, za gaz i za wywóz ścieków. Te opłaty są bowiem zależne od ilości osób przebywających w mieszkaniu.

W ocenie Sądu powódka naliczając opłaty za media od 4 osób w okresie do marca 2014 r. zawyżyła je o opłaty za dwie osoby, a w okresie od marca 2014 r. zawyżyła naliczenia o opłaty od jednej osoby. Z tego względu Sąd wyliczył odszkodowanie wraz z opłatami miesięcznymi za media następująco:

- za okres październik – grudzień 2013 r.: 1073,79 zł minus 384,66 zł (opłaty za media od jednej osoby 64,11 zł na miesiąc razy 2 osoby razy 3 miesiące),
- za okres od stycznia do marca 2014 r.: 1838,94 zł minus 254,16 zł [opłaty za media za styczeń i luty – 63,54 zł od osoby (254,16/4) razy 2 osoby razy 2 miesiące] oraz minus opłaty za marzec od 1 osoby - 84,72 zł,
- za okres od kwietnia do czerwca 2014 r.: 1844,94 zł minus opłaty za media za te miesiące od jednej osoby: za kwiecień – 84,72 zł, za maj i czerwiec po 83,23 zł,
- za okres od lipca do grudnia 2014 r.: 5.393,52 zł minus 499,38 zł (opłaty za media od 1 osoby 83,23 zł razy 6 miesięcy).

Z tych względów Sąd zasądził jedynie następujące kwoty:

- za okres od października do grudnia 2013 r. 689,13 zł,
- za okres od stycznia do marca 2014 r. 1.500,06 zł,
- za okres od kwietnia do czerwca 2014 r. 1.593,76 zł,
- za okres od lipca do grudnia 2014 r. 4.894,14 zł.

Dalej idące żądanie zapłaty odszkodowania i odsetek od niego należało uznać za bezzasadne, dlatego oddalono je w punkcie 3. sentencji wyroku.

Nieprawdziwe okazało się twierdzenie powódki, iż odszkodowanie obniżono o opłaty za media od jednej osoby również za miesiące styczeń i luty 2014 r., albowiem ze specyfikacji dołączonej do pozwu (k. 57 akt) to nie wynika – gdyby obniżkę zastosowano, odszkodowanie powinno być naliczone w kwocie 549,44 zł (612,98 minus 63,54) albo w kwocie 564,36 zł (627,90 minus 63,54).

Z pisma procesowego złożonego do Sądu 14 stycznia 2016 r. (k. 228-229 akt) wynika, że wezwania dołączone do pozwu (za cały nim objęty okres) dotyczyły R. B., D. B. i E. B. (1). Tymczasem z pozwów kierowanych do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie oraz zawiadomień o wysokości opłat wysyłanych do R. B., dołączonych do pozwu, wynika, iż nie mieszkał on w lokalu przy ul. (...) od stycznia 2014 r. (zawiadomienia były wysyłane na inny adres - k. 72, 74, 76, 79 i 110-115 akt). Brak było również obciążania pozwanej opłatami naliczanymi w związku z zamieszkiwaniem w ww. lokalu E. B. (1), nieobjętej wyrokiem eksmisyjnym. Z tego względu opłaty za media powinny być pomniejszone o opłaty za 2 osoby również za okres od marca do grudnia 2014 r., co zostało jednak przeoczone przy wyrokowaniu.

W zakresie cofniętego pozwu Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c.

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty dochodzonego odszkodowania, jednak bezskutecznie, dlatego należą się jej odsetki za opóźnienie od ustalonych powyżej kwot za poszczególne kwartały od dat wskazanych w piśmie z 23 listopada 2015 r. (art. 481 § 1 i 2 k.c.), za jednym wyjątkiem. Wezwanie z dnia 27 marca 2015 r. obejmujące okres od lipca do grudnia 2014 r. dotyczyło jedynie kwoty 2.104,30 zł (k. 55 akt), stąd żądanie zasądzenia odsetek za okres od 16 kwietnia 2015 r. od kwoty 5.393,52 zł należało uznać za nieporozumienie. W zakresie żądania odsetek za opóźnienie od odszkodowania za ten okres Sąd przyznał rację powódce jedynie w zakresie kwoty objętej wezwaniem z 27 marca 2015 r. Odsetki od reszty odszkodowania – 2.789,84 zł zasądzono po upływie trzech dni od doręczenia pozwu pozwanej

(k. 180 akt), uznając że było to pierwsze wezwanie do zapłaty tej kwoty, a termin 3 dni przy powszechnym obecnie posługiwaniu się przelewem bankowym był wystarczający, aby spełnić świadczenie na rzecz powódki.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. według zasady stosunkowego rozdziału. Powódka wygrała sprawę w 76,58%, ponosząc w tej sprawie następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 567 zł, koszty radcy prawnego w kwocie 2400 zł (zob. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, czyli łącznie 2.984 zł. Z tej kwoty należy się jej zwrot 76,58%, czyli 2.285,15 zł. Pozwana poniosła koszty w postaci wynagrodzenia radcy prawnego – 2400 zł, zatem należy się jej zwrot w kwocie 562,08 zł (23,42% z kwoty 2400). Po wzajemnym potrąceniu pozostaje saldo na rzecz powódki w kwocie 1.723,07 zł i taką kwotę zasądzono w pkt 4. sentencji wyroku od pozwanej.